

λασσα ἐρχίνεσεν νὰ γαλενίζῃ (ἤρχισε νὰ γαληνιά) ἢ ἐγαλέν-
τισεν (ἤσύχασε) Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. Ἐγαλήνισεν ὁ καιρὸς
Οἶν. 2) Καταπραῦνομαι, ἡμερεύω, συνήθως ἐπὶ παι-
δίου Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Μποῦμ ἐνθ' ἄν.
Βάλε τὸ βυζὶ νὰ γαληνίσῃ (ἐνν. τὸ παιδί) Κουρ. Κύμ.
Ἀ ταχυτέρου κλαίει καὶ δὲ ἁλάνιζει Ἀπύρανθ. Τά ἔλεγε
ὅλ' αὐτὰ ἡσυχος καὶ γαληνημένος Μποῦμ ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Ὅλοι καὶ ἂν παρ'γορεύκουνταν, ὅλοι καὶ ἂν γαλενίζ'νε,
'ς σὸν Ἀέννεν τὸν Θεόλογον γαλένισμαν 'κ' ἐπέμ'νε
Χαλδ. Καὶ μετβ. καθησυχάζω, καταπραῦνω τινὰ Εὐβ.
(Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)
Στερελλ. (Ἀμφ.): Γαλενίζω τὸ μωρὸν — τὸ παιδί Τραπ.
Χαλδ. Γαλήνιος τὸ παιδί ποῦ βαλάντωσε 'πὸ τὰς κλάψες
Κουρ. Τὸν ἔπηρα μὲ τὸ καλὸ καὶ τὸν γαλήνικα νὰ κοιμηθῇ,
γιατὶ ἦτανε πολὺ μεθυμένος αὐτόθι. || Παροιμ.

Μίαν καὶ ἄλλο ἂν ἀντρίζω, | θὰ ἔγροικῶ καὶ γαλενίζω
(ὑποτίθεται λέγουσα μία γυναῖκα ὅτι ἂν ὑπανδρευθῇ δευ-
τέραν φορὰν, θὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην πείραν πὼς πρέ-
πει νὰ καθησυχάζῃ τὸ κλαυθμηρίζον βρέφος) Χαλδ.

Πβ. γαληνεύω, γαληνιάζω.

γαλήνιος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. γαλένιον τό, Πόντ.
(Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γαλήνιος.

1) Ἡσυχος, ἡρεμος λόγ. σύνηθ.: Γαλήνιος θάλασσα.
Γαλήνιος νερά. Γαλήνιος ζωή. 2) Οὐδ. οὐσ., παρηγορία
Πόντ. (Τραπ.): Ἀσμ.

Ὅλοι καὶ ἂν παρ'γορεύκουνταν, ὅλοι καὶ ἂν γαλενίζ'νε,
'ς σὸν Ἀέννεν τὸν Θεόλογον γαλένιον 'κ' ἐπέμ'νε.

Συνών. γαλήνισμα 3.

γαλήνισι ἢ, Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαληνίζω.

Ἡσυχία, ἡρεμία. Συνών. γαληνισμός, μερογαλή-
νισι.

γαληνισία ἢ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαληνίζω.

Γαλήνη θαλάσσης, νηνεμία. Συνών. γαλήνη 1, γα-
ληνιά, γαλήνισμα 1.

γαλήνισμα τό, Λεξ. Περίδ. γαλένισμαν Πόντ. (Ἀμισ.
Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαληνίζω.

1) Γαλήνη, ἡρεμία θαλάσσης Λεξ. Περίδ. Συνών.
ιδ. ἐν λ. γαληνισία. 2) Καθησύχασις Πόντ. (Ἀμισ.
Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Τῇ μωροῦ τὸ γαλένισμαν
Χαλδ. 3) Παρηγορία Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀσμ.

Ὅλοι καὶ ἂν παρ'γορεύκουνταν, ὅλοι καὶ ἂν γαλενίζ'νε,
'ς σὸν Ἀέννεν τὸν Θεόλογον γαλένισμαν 'κ' ἐπέμ'νε.

Συνών. γαλένιον (ιδ. γαλήνιος 2).

γαληνισμός ὁ, ἀμάρτ. ἁλανισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαληνίζω.

Γαλήνισι, ὁ ιδ.: Ἀλανισμό δὲν ἔχει ἡ γλῶσσα του,
ὅλο μιλεῖ.

γαληνός ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. γαλ'νός Θεσσ. γαλε-
νός Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) γαλᾶνός Πόντ.
(Κερασ.) ἀγαληνός Ζάκ. Κωνπλ. Παξ. κ. ἄ.—ΓΒλαχογιάνν.
Μεγάλ. Χρόν. 69. ἀγαληνός Μακεδ.—Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γαληνός. Οἱ τύπ. ἀγαληνός, ἀγα-
ληνός κατ' ἀναλογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐπιρρ. ἀγάληα
καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγάληος.

1) Γαλήνιος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὑδάτων ἐν

γένει λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Τραπ. Χαλδ.): Γαληνὴ θάλασσα. Γαληνὰ νερά σύνηθ. Οὐ
ἀστραφτιρὸς γγάλους τοῦ πονταμοῦ ἦτανι γαλ'νός καὶ ἀτά-
ραχτους Θεσσ. Γαλενὸν ἐν' ἡ θάλασσα Κερασ. Κοτύωρ.
Τραπ. || Παροιμ.

Ἀλαλος καὶ ἀμήλαλος καὶ γαλενὸν ποτάμιν
(ἐπὶ ἀνθρώπου ὀλιγολόγου καὶ ὑπούλου) Χαλδ. || Γνωμ.
'Ἀσ' σὸ γαλενὸν τὸ ποτάμ' νὰ φογᾶσαι (ἀπὸ τὸ ἡσυχό πο-
τάμι νὰ φοβᾶσαι, δηλ. ἀπὸ τὸν ἀμίλητον, ἀλλὰ ὑπουλον
ἄνθρωπον) αὐτόθι. β) Ἡσυχος, ἡρεμος, ἐπὶ ἀτμοσφαι-
ρικῶν ἐν γένει καταστάσεων Πόντ. (Κερασ.): Γαλᾶνός
ἀέρας — καιρὸς κττ. || Ἀσμ.

Ἐφύσεσεν ἀψὺς βορρᾶς καὶ γαλενός θρασκέας

γ) Ἐλαφρὸς Παξ.: Ἀκούστηκε ἓνας ἀγαληνός χτύπος
καὶ ἄνοιξε ἡ πόρτα. δ) Ἐπὶ ἡχοῦ, οὐχὶ σφοδρὸς, οὐχὶ
ἰσχυρὸς, ἀλλὰ πρᾶος ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 56 καὶ
69: Τὸ ψαλιτήρι σου ὕμνο γαληνὸ τὸ κάνεις ἐνθ' ἄν. 56.
Τὸ τραγοῦδι τὸ ἡμερο, τ' ἀγαληνὸ γιὰ τῆς καρδιᾶς τοὺς
πόνους ἐνθ' ἄν. 69. 2) Ἡρεμος Πόντ. (Κερασ.): Γα-
λενὸν πρόσωπον. 3) Ὁ βραδέως βαδίζων, βραδυκίνη-
τος Ζάκ. Κωνπλ. Μακεδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ιδ. ἐν λ.
ἀργοκίνητος.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαληνὴ ὄν. κύριον Μακεδ. (Πάγγ.)
τοπων. Κύπρ.

* **γαληνόχλιος** ἐπίθ. Οὐδ. γαλῶχλῶν Πόντ. (Κερασ.
Τραπ.) γαλῶχλῶ Πόντ. (Ὁφ.) γαλῶχουλον Πόντ. (Κερασ.)
γαλέχουλον Πόντ. (Ἀμισ.) γαλέχουλεν Πόντ. (Χαλδ.)

Πιθανῶς ἐκ πρώτου συνθετικοῦ τοῦ ἐπιρρ. ἀγάληα
καὶ δευτέρου τοῦ ἐπιθ. χλῖος.

Ὁ ὀλίγον θερμός, ὑπόθερμος ἐνθ' ἄν.: Νερὸν γαλῶ-
χλῶν Τραπ. Γαλέχουλεν ἐν' τὸ νερὸν Χαλδ.

* **γαλγοχουλεῖμαι**, γαλεχουλεῖμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαληνόχλιος.

Θερμαίνομαι ὀλίγον τι, γίνομαι ὑπόθερμος: Ἐγαλε-
χουλέθεν τὸ νερὸν.

γαλιὰ ἢ, λέξις ἀμάρτ. χαρακτηριθεῖσα ὡς αὐθύ-
παρκτος εἰς τὸ σύνθετον ἀστρογαλιὰ, φαίνεται δὲ ὅτι
ὡς β' συνθετ. τούτου ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ συνών. δειν-
τρογαλιὰ.

γαλιάζω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα.

Συνηθίζω εἰς τὸ θήλασμα εἰς προχωρημένην ἡλικίαν
καὶ δυσκόλως ξεσυνηθίζω ἀπὸ τοῦ νὰ θηλάζω, ἐπὶ παι-
δίου: Γάλασε τὸ παιδί καὶ δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀποκόψω.
Συνών. γλυκογαλιάζω.

γαλιάντρα ἢ, σύνηθ. καλιάντρα Θράκ. (Μάδυτ.)
Μακεδ. Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἱταλ. *calandra*.

1) Πτηνὸν ὠδικὸν τοῦ γένους τῶν κορυδαλλῶν σύνηθ.

β) Μετων. ἄνθρωπος λάλος, φλύαρος πολλαχ. Ἡ λ.
καὶ ὡς παρωνύμ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κεφαλλ. 2) Ὄνομα
κυνὸς Πελοπν. (Μεσσ.)

γαλιαντρόπουλλο τό, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαλιάντρα καὶ πουλλί.

Τὸ νεογνόν, ὁ νεοσσὸς τῆς γαλιάντρας.

* **γαλιάρικος** ἐπίθ. Οὐδ. γαλιάρικο Χίος γα-
λᾶρ'κον Πόντ. (Χαλδ.)

